

Сухомлинов О. М. Имагологічні презентації міста у творах Р. Верника // Вісник Житомирського державного університету імені Івана Франка. – Житомир : Вид-во ЖДУ ім. І. Франка, 2013. – С. 296 – 299.

Сухомлинов О.М.,
кандидат філологічних наук, доцент,
Київський національний університет
імені Тараса Шевченка

ІМАГОЛОГІЧНІ ПРЕЗЕНТАЦІЇ МІСТА УТВОРАХ Р. ВЕРНИКА

У статті розглядаються имагологічні презентації міст у вибраних творах маловідомого польського письменника з Волині Ромуальда Верника. Особлива увага приділяється багатокультурності регіону та полоноцентричності автора творів.

Ключові слова: автор, текст, реальність, художній світ, етнокультурна модель, пограниччя.

В статье рассматриваются имагологические презентации городов в избранных произведениях малоизвестного польского писателя Ромуальда Верника. Особое внимание уделяется многокультурности региона и полоноцентричности мировосприятия автора произведений.

Ключевые слова: автор, текст, реальность, художественный мир, этнокультурная модель, пограничье.

In article analyzed images of cities in selected works of little-known Polish writer from Volhyn Romuald Wernik. Particular attention is presented to the multi-ethnic region and the specifics of author perception events and facts.

Keywords: author, text, reality, art world, ethnocultural model.

Ім'я Ромуальда Верника й досі залишається майже невідомим широкому колу читачів, а його творчий доробок автора, який майже цілком присвячений тематиці польсько-українського пограниччя, нажаль, ще не став предметом наукових досліджень. Тому нам доводиться інтерпретувати оповідання письменника з Волині, спираючись на історичні факти та їхні суперечливі трактовки українських і польських дослідників.

У творах Р. Верника атмосфера «свійськості» особливо помітна в етнокультурній моделі твору-спогадів «У Здолбунові розквітли нігтики» (1986), який насичений ностальгічними образами часів молодості та реалістичними

описами [1, с. 1-4]. У воєнних повістях автора, так само як у Л. Бучковського, домінантою є сільський простір волинського кресо-пограниччя, проте сюжет розгортається у багатьох містах і місцевостях польсько-українського пограниччя, а також за його кордонами, переважно в радянській Україні та Росії. Проте, безперечно, центром мікрокосмосу є рідний письменнику Здолбунів. Варто зазначити, що тема міста у літературі ХХ століття є однією з найголовніших. Важливим є не стільки сам факт передачі міських реалій, скільки їхня роль у формуванні психології ліричного героя, його світоглядних переоцінок [7, с. 265].

Особливістю художньої моделі рідного для Р. Верника багатокультурного міста – місця, що має особливий аксіонормативний уклад системи [5, с. 176], є рустикальна перспектива його зображення, що яскраво ілюструє специфіку авторського світосприйняття [8, с. 131]. Часопростір волинського міста стає предметом авторських роздумів у «кресових» оповіданнях, серед яких «У Здолбунові розквітли нігтики» (1986) та «Не повернуться лелеки на Граничну» (1998). Варто звернути увагу, що символічна назва вулиці Гранична є не стільки межею поміж польським Здолбуновим і українськими Здовбницею, скільки перехідним порубіжжям, що поєднує та сприяє контактам між містом і селом, а точніше – між двома народами. Автор зображує дивовижний й органічний симбіоз двох світів: урбаністичного та рустикального.

Автор розпочинає оповідання «У Здолбунові розквітли нігтики» коротким екскурсом до історичних джерел малої вітчизни. Містечко, яке було невеличким селом і переходило у власність від одного польського магната до іншого, ніколи не відіграло значущої ролі в тамтешньої історії. Здолбунів став містом лише у 1903 р. «після з'єднання старого села з новим залізничним поселенням. Коли було створено вільну Польщу йому було надано статус центру повіту. <...> Той факт, що він став адміністративним центром повіту причинилося до швидкого розвитку в період незалежної Польщі» [4, с. 14], – пише Р. Верник. Проте, автор згадує, що навіть після цього у свідомості місцевого населення поділ між селом і містечком у вигляді залізничної колії, зберігся у достатньо стійких уявленнях, кожна з частин одного поселення жила

власним життям: «Частина, у якій знаходилось село, з часом розрослася, поселення за колією залишилось майже таким же самим. На теренах колишнього села з'явилися різноманітні архітектурні міські будівлі» [, с 14].

Здолбунів дитинства й молодості Р. Верника – це, передусім, віадук над колією, який після його спорудження став неабияким місцем розваг підлітків, церква з п'ятьма «зеленими цибульками куполів, з яких на православний Великдень протягом трьох днів лунали дзвони» [4, с 17], «новий цегляний костел» [4, с 17], який, на відміну від старого, розібраного у тридцяті роки, не викликав особливого захоплення, «район єврейських жебраків і єврейська школа» [4, с 21], синагога й палац Любомирських, м'ясний магазин чеха й поблизьке чеське поселення Квасилів, кінотеатр і «Польський дім». Тут варто згадати, що на пограниччі міжвоєнного двадцятиріччя «Польські доми» будувались, як «фортеці» чи «обереги» культури тутешніх поляків, що було своєрідною відповіддю та противагою зростаючій українській національній свідомості. Тут відбувались «бали й гуляння, у національні свята – урочистості, виступи аматорських колективів, а також заїжджих театрів. Побував тут навіть геніальний Остерва і я бачив його два рази. Раз у „Перепелиці” Жиромського, вдруге в „Скупому” Мольєра» [4, с 23]. Цікаво, що у «Польському домі» у Здолбунові вступали трупи російських еміграційних, а також українських театрів [4, с 23].

Неабиякою подією було відкриття двох автобусних маршрутів між Здолбуновим та поблизькими Рівним і Острогом. Місто поступово починало розвивати свою інфраструктуру й поволі відкриватись на світ. Також сюди доходила «широка радянська колія», що поєднувала «тутешній» кресово-пограничний світ з цілковито чужою й незрозумілою цивілізацією. Згадуючи про цей факт, Р. Верник звертається до теми сталінських репресій і голодомору, пишучи, що «в період страшного голоду на Україні, під час якого зникло кілька мільйонів людей, кордони Польщі перетинало багато втікачів, які розповідали жахливі речі» [4, с 28].

Згадування про елементи міського простору Зболбунова викликають у автора низку дигресивних спогадів-роздумів щодо історичного минулого рідної

Волині. У повісті на цих місцях автор сконцентрованою особливою увагою, виділяючи їх курсивом. Серед околиць Здолбунова, письменник виокремлює урбаністичні простори славетних Острога та Рівного, ретроспективно порівнюючи їхній колишній вигляд з сучасним станом. Окремі розповіді присвячені чеському Красилову та сусіднім селам Старомильськ і Номомильськ, славетному минулому Тайкурів. Усе це свідчить про глибокі історичні й географічні знання та ментальну закоріненість Р. Верника у минувшині рідного краю. Однак, чи не найважливішою складовою здолбунівського часопростору є його мешканці, образи яких відтворила пам'ять митця [6, с. 113]..

Авторські спогади й описи виходять далеко за межі рідного міста, яке ідеально гармонізує й поєднується з природним ландшафтом і простором сусідніх сіл: «Це Устя, вузька річка, що плине серед лугів до ставків, де розводились коропи, і озера біля млину, неподалік Крейдової гори, з якої видобували крейду для цементівці. За нею, на пагорбах, розкинулись два села: Новомильськ і Старомильськ. <...> Усі роки я провів на цій річці» [4, с. 12]. Коли родина Верників переїхала з дому на вулиці Костельній, що у центрі Здолбунова, на Граничну, молодий Ромуальд опинився в цілковито сільській атмосфері, на, у прямому сенсі, пограниччі села і міста, де були «побілені хати з солом'яними стріхами, <...> рілля навколо неї була чорна, родюча і гарантувала непогані врожаї. Халупи господарств оточували фруктові сади, а понад дорогами й парканами росли дерева вишень» [3, с. 6], – згадував письменник.

Хоч у творі «Не повернуться лелеки на Граничну» сюжетна лінія й розгортається у Здолбуніві, але чільне місце посідають описи сільського життя, буденщина якого визначає ритм цілого міста і часто, завдяки описуваним сільськогосподарським роботам, читач дізнається про перебіг художнього часу: «А десь перед Великоднем почали зеленіти озимі, луги за колією, острівки трави на ділянках біля парканів. На деревах птахи зацвірінькали. <...> Ще день, може кілька і землероби почнуть на поля виїжджати, щоб орати й боронити. <...> Нарешті зима відступила на стільки, що селяни почали виїжджати на поля

з плугами» [3, с. 34]. Основна частина цього оповідання описує події часів радянської на німецької окупації, саме тому рустикальні описи зменшуються, на перший план висувається безлике місто, яке виконує функцію декорацій, на тлі яких розгортаються жахливі події окупації й розповідається про долі героїв і звичайних мешканців Здолбунова. Більш яскраво Р. Верник описує окуповане Червоною Армією Рівне і в'язницю, яка стає місцем кривавого злочину радянського режиму, що масово знищував мирне населення.

Про селянську ментальну прив'язаність населення Здолбунова до землі свідчать суспільні настрої та очікування. Після вересня 1939 р. однією з головних проблем волинян стає саме питання власності на землю та небезпека від її націоналізації з метою створення новою владою колгоспів. Земля стає мірилом цінностей і засобом порівняння радянських і німецьких загарбників. Серед розмов осіб старшого покоління напередодні червня 1941 р. можемо знайти діалог, який доводить слушність такого твердження:

«У Німеччині вся наша надія. Напевно нова війна буде.

– Така ж сама сволота, не сподівайтесь даремно.

– Сволота чи не сволота, але землю не забиратимуть» [3, с. 83].

Такий самий поділ на мирний і воєнний час характеризує твір «Зачароване дерево». Окрім суто селянського простору, де розгортається українсько-польський озброєний конфлікт, у повісті значна частина подій відбувається в окупованому радянськими військами Львові, куди з-за безпеки з волинського села Янова переїхали до вуйка одні з головних дійових осіб – Казік і Марюся. Повсякденне життя міста розгортається на тлі радянських репресій, депортацій і загального занепаду: «З харчами було все складніше і щоразу треба було все більше за нього платити. Дратували його (Казіка – О. С.) ці виходи у місто, бо мусив дивитися, що з містом відбувалось. Щоразу брудніше ставало, все більш занедбане. Магазини порожніми полицями світили й люди на вулицях посіріли. Навіть ті, що мали у що – боялись порядно вдягнутись. Стихли розмови, пануючий колись на вулицях гамір теж стих. Люди здавались заляканими і просто так розмов не розпочинали. <...> Цього арештували, того депортували, ті за Буг утекли, або ж до Угорщини» [2, с 227].

Проте, львів'яни усвідомлювали, що можливий прихід німців не принесе звільнення, тільки спотворить обличчя давнього міста. Автор писав: «якби навіть дійшло до війни між росіянами й німцями, то ця війна пройде по Львову і від гарного міста може каменя на каменю не залишитись. Росіян знали, а про німців погані чутки доходили з-за Бугу» [2, с 48].

Навіть у буремні часи Львів не втрачав своєї краси і чарівності. Казік, що змушений був виходити з будинку вуйка у пошуках харчів, попри своє несприйняття реальної дійсності, захоплено милувався старовинними пам'ятками архітектури міста: «Уже це місто встигло очарувати. Рівне з ним навіть не можна порівнювати. Це було єдине місто, яке знав, доки не приїхав до Львова. Величезним і розлогим йому цей Львів видався. <...> Казік зупинявся на вулиці та зачаровано дивився. На барокові та ренесансні купола костелів і вежі дзвіниць, на вкриті снігом стрілчасті дахи стародавніх споруд, на піднесений над містом Високий Замок зі встановленим на нім конусом Кургану Люблінської Унії» [2, с 231]. Місто показане очима молодої людини, сповненої надій і очікувань, у якої незабаром має народитись дитина. У такому віці людина завжди живе вірою у краще майбутнє, проте, ці мрії будуть перекреслені дещо пізніше, у рідному Янові.

Весна 1941 р. була надзвичайно теплою, квітуча природа тай само місто Лева давали надію людям на повернення нормального життя, натомість, як пише Р. Верник «це була лишень ілюзія. Серед натовпу перехожих пропихались сотні військових у чужих мундирах. Незважаючи на теплі вечори вулиці пустіли з настанням сутінок і міцно замикались тисячі вікон і дверей. Ніхто не хотів наражатись на зустріч з п'яним солдатом і на неприємності» [2, с 239-240]. Як бачимо, автор майстерно зображує внутрішній стан охоплених страхом львів'ян, а разом з тем створює узагальнену панораму міста.

Червень 1941 р. перетворює львівські в'язниці, так само, як й у попередньому творі рівненські, на стоси трупів – жертв НКВД. Новий мотив, що з'являється у «Зачарованому дереві», – це масові вбивства українськими націоналістами єврейського населення. Представлені сцени знищень людей є заповіддю пізнішої страшної кривавої трагедії у Янові. Такий спосіб

зображення українських націоналістів є концептуально виваженою стратегією автора. Наведемо кілька цитат з тексту повісті: «У місті гарцював якийсь український відділ, що перебував на службі у німців, жовнірів якого пізніше люди почали звати „пташниками”, через намальовані на їхніх машинах знаки. Їх віта тали місцеві українці, що вигукували: „Слава Україні” та „Хай живе Степан Бандера”. На стінах з’явилися написані чорнилами плакати з гаслом: „Народе! Знай! Москва, Польща, Мадяри, Жиди – це твої вороги! Нищ їх” <...>. Те, що спіткало поляків (у Львові – *О. С.*) було тільки тінню того, що спіткало євреїв. Їх мордували тисячами. Сотнями убивали в домах, де жили. „Пташники” організували полювання на них, допомагали їм у тому селяни, яких тлуми стягували до міста з поблизьких сіл. Євреїв гнали тисячами на прибирання убитих у в’язницях НКВД трупів, але жоден з них по закінченню визначених їм робіт до дому не повертався» [2, с 248-249].

Нагадаймо, що радянський загарбницький режим, з його депортаціями, Р. Верник знав з автопсії, а про німецьку окупацію та волинську різню між українцями та поляками – з розповідей очевидців, мемуарів та інших історичних документів. Аналізуючи тексти творів, можна припустити, що українсько-польський озброєний конфлікт став серйозною психологічною травмою для митця. До того ж у повоєнні роки Р. Верник обертався в колі поляків-емігрантів, у тому числі з Волині, у яких історична пам’ять скривджених вигнанців була позначена травмою міжетнічного непорозуміння, а звідси – конфліктогенним сприйняттям минувшини.

У «Зачарованому дереві», як і в «Не повернуться лелеки на Граничну» фрагментарно з’являється художнє зображення міста Рівного мирних часів. У свідомості селян провінційне Рівне било своєрідною метрополією, де робилися великі інтереси, обертався казковий капітал, формувалася мода й смаки, життя було безтурботним і феєричним. Сюди приїзять за покупками і тут дізнаються про події у світі. Для селян з Янова місто є своєрідним «вікном на світ». Невипадково донька єврейського гендлера Цвікера Рифка втікає до Рівного, а пізніше переїздить до Львова. Саме про життя у місті мріє її брат Іцек, який «мріяв про інший світ. Велике місто його вабило. Рівне. Власне тому іноді

зздри́в Рифці. Він великі інтереси хотів робити. Гроші розбазарювати не як єврей. Кожного дня оселедця їсти та бульйон з курки. Засідати у кав'ярні Грінбаума, де усі адвокати Рівного й околиць на чай з конфітюрами заходили й про поважні справи радились, і де бували дружини та доньки адвокатів у сукнях з найкращого коленкору. <...> Уявляв собі, як в елегантному костюмі від Сискіна, у якого й графи вбирались, заходить до кав'ярні Грінбаума. <...> Мати шезлонг було мрією Іцека, який завжди асоціювався з багатством і елегантністю, був символом іншого світу й фінансового успіху» [2, с 153-154].

Можна також припустити, що розгортання сюжету у двох художніх просторах – у сільській місцевості та урбаністичному просторі – є своєрідним художнім прийом письменника. Відомо, що місто, як мозаїка різних соціальних груп, функціонує на цілком інших засадах, ніж село, незважаючи на виразну безособовість і певну однотипність, тут, наче під лінзою, концентруються усі соціальні явища, інтенсифікуються та поглиблюються суспільні та соціальні процеси. Тому, думаємо, не випадково письменник обирає саме Львів для зображення наслідків радянської та німецької окупації, а також діяльності українських націоналістичних формувань. Це дало змогу автору показати масштабність і глибину історичних процесів. З іншого боку, письменник впроваджує нових героїв, які так чи інакше пов'язані з Яновим, переносить у міське середовище, показуючи їх з іншого боку, в іншій ситуації, в інших умовах, й, нарешті, створює нову проблемну ситуацію. Таким чином, з'являється виразний динамізм сюжету, панорамність сприйняття пограничного простору, посилення старих сенсів і поява нових значень.

Завершуючи аналіз «волинських» творів Р. Верника, можемо констатувати, що у його текстах створено образи трьох міст польсько-українського пограниччя: Здолбунова, де народився письменник, волинського Рівного і галицького Львова. Перше з них характеризується двома перспективами опису міста: мирна – рустикальна («У Здолбунові розквітлі нігтики»), а також воєнна редукована і хаотична («Не повернуться лелеки на Граничну»). Авторська перцепція Рівного, показаного дещо фрагментарно, також позначена бінарною дихотомією мирний – воєнний час, місто стає

знаковим місцем, семантично пов'язаним з радянською жорстокістю та підступністю. Образ захопленого Львова використовується автором з метою розширення просторових рамок повісті «Зачароване дерево» та створення воєнного часопростору міста, як засобу об'єктивізації художньої дійсності. З'являється додатковий контекст для сприйняття головного мотиву твору – українсько-польського конфлікту на селі.

Література

1. Łobodowski J., Przedmowa do: R. Wernik, Jutro. Wczoraj. Przegrane, Londyn 1988, s. 1-4.
2. Wernik R. Czarcie drzewo : opowieść kresowa / Romuald Wernik. – Wrocław : Atla 2, 2002. – 294 s.
3. Wernik R. Nie wrócą bociany na Graniczną. Opowieść kresowa. – Sussex : Caldra House Ltd, 1998. – 240 s.
4. Wernik R. W Zdołbunowie zakwitły kaczeńce. – Biały Dunajec – Ostróg : «Wołanie z Wołynia», 2001. – 111 s.
5. Znaniecki F. Nauka o kulturze. Narodziny i rozwój. – Warszawa : Państwowe Wydawnictwo Naukowe, 1971. – 563 s.
6. Артюх В. Зміст поняття історична пам'ять на тлі українських реалій // Менеджмент за умов трансформаційних інновацій: виклики, реформи, досягнення: У 2 ч. – Ч. 2. – Суми, 2007. – С. 110 – 119.
7. Кочегарова С. Урбанізм у творчості Казімежа Вежинського: між реальністю і сном // Київські полоністичні студії / Т. XV. – К. : «Київський Університет», 2009. – 264-274.
8. Лотман Ю.М. Семиотика культуры и понятие текста / Избранные статьи. – Т. 1. – Таллинн, 1992. – С. 129 – 132.
9. Сухомлинов О., Пограничне сприйняття малої вітчизни в творчості Ромуальда Верника // Київські полоністичні студії. – Т. XVIII. – Київ, 2011. – С. 310 – 313.